

Wielrenners moeten hun oortjes uitdoen en er weer in durven vliegen

Geef ons 'de koers' terug

De voorspelbaarheid van de koers begint wielervan **Marc Peeters** tegen te staan. Renners zijn robots met spieren geworden.

Van alle sporten is de wielersport, 'de koers', mij het dierbaarst. Een belangrijke reden daarvoor is de ruime mogelijkheid die renners hebben om zelf beslissingen te nemen. Het komt aan op intuïtie, beslissingen worden genomen in een *split second*.

de laatste tijd zie ik echter met lede ogen de teloorgang van mijn geliefde sport. De etappes in Frankrijk verlopen voorspelbaar en berekend. Urenlang kan men in de huiskamer kijken naar beelden die alleen maar goed zijn voor meditatie of als slaapmiddel.

We kunnen lang filosoferen over hoe dit komt. Misschien steekt niemand erboven uit, misschien is het angst om de man met de hamer tegen te komen, dan sta je 'geparkeerd'. Het dopingspook zal er allicht ook iets mee te maken hebben.

Wat mij echter de meeste zorgen baart, is de wijze waarop de laatste jaren de renners aangestuurd worden. Dankzij de moderne radiocommunicatie (de

'oortjes') kunnen ploegleiders continu informatie en instructies doorgeven aan hun werknemers. Dat lijkt verdomd handig, renners zijn nu continu op de hoogte van de stand van zaken. Maar de situatie is uit de hand gelopen. Renners durven zelf geen beslissingen te nemen. De ploegleider heeft de touwtjes in handen. Hij voert de regie. In de woorden van Maarten Ducrot: 'De renners zijn gedegradeerd tot robots met spierbundels. Denken en doen zijn gescheiden, waar hebben we dat eerder gehoord?'

Koersorganisatoren constateren dit ook, en op een breed front wordt er nu voor gepleit de 'oortjes' af te schaffen. Dit zou de aanvallers ook meer kansen bieden, want het achtervolgende peloton is veel minder op de hoogte van het wedstrijdbeeld, er kan dus veel minder gedoseerd en calculerend gereden worden.

Afgelopen week kwam de Tour-directie met het voorstel om een 'oorloze etappe' in te lassen. Een test zagezegd. Het fietsland was te klein voor alle protesten. De ploegleiders vormden een alliantie: 'de klok wordt teruggedraaid', 'de Tour wil dat renners en publiek onnodig gevaar lopen', 'het zijn nog altijd de renners die de beslissingen moeten nemen'. Dat laatste doet mij de wenkbrauwen

fronsen. Mijn conclusie is dat deze ploegbazen de controle over hun personeel willen houden.

Als er één renner is die op instinct en op intuïtie koerst, dan is het Alberto Contador, de Spanjaard die in een strijd is verward met Lance Armstrong. Soms doet hij dingen die anderen in de ploeg helemaal niet fijn vinden, maar de wielervriend zit op het puntje van zijn stoel. Zijn baas Johan Bruyneel is dat natuurlijk ook opgevallen, en begin dit jaar merkte hij al op dat Contador zich wat meer gedeisd moest houden, hij moest zich concentreren op de belangrijkste wedstrijden en niet altijd en overal 'er in vliegen'. Toen ik dat hoorde, heb ik de verder sympathieke man inwendig vervloekt. Daar wordt een talent gedrukt en te grabbel gegooid.

De belangen zijn kennelijk zo groot dat alles gecalculleerd moet worden. Verrassingen zijn uit den boze. Kan het tij gekeerd worden? Ik hoop het.

Geef de sporter zijn spel terug, zijn vrijheid, zijn 'drive', zijn vakmanschap; geef hem het vertrouwen van het management. En geef het publiek weer de magie van de koers.

Marc Peeters is fietsrecreant en nog steeds enthousiast volger van de koers.

Wat Ramallah en Rotterdam gemeen hebben

Schrijver Abdelkader Benali reist door Israël en de Palestijnse gebieden. Op de opiniesite schrijft hij erover:

'Ik besluit vandaag een antigif te vinden voor het gif van de moedeloosheid. Misschien dat Ramallah dat antigif kan bieden.

'Ramallah verwelkomt de bezoeker met een groot reclamebillboard zodat je de muur eventjes vergeet. Links en rechts van de hoofdwegen wordt er druk gebouwd, betondraaiers gaan af en aan. Israël bouwt een muur, de Palestijnen appartementen en minivolkenkrabbers die het uitzicht op de muur moeten ontnemen. Wie zich inzet voor het vredesproces krijgt een appartement en Gucci schoenen.

'Ik krijg altijd een opgewekt humeur van graafwerkzaamheden, het komt door mijn Rotterdamse jeugd waarin je geen wijk kon passeren of je kwam langs een bouwput. Met elke steen die er werd geslagen werd de lelijkheid van de stad naar het verleden gedrukt, vaak tevergeefs..

'Met elke bouwput in Ramallah wordt de bezetting tot normale proporties teruggebracht, je krijgt er de muur niet mee weg maar de moedeloosheid wordt van een positief randje voorzien.'

LEES MEER OP VK.NL/OPINIE